

30.9.63, יום ב'

הבוקר עניתי כמעט על כל המכתבים וגם שלחתי לדבר חשובה ל"חשובה
לב.ג." של הלל זיידל בענין גרמניה - "עמלק". אחמול נסיתי לסדר כמה
איצטבאות וגליתי חומר חשוב משנת 1942 בנ.י. - שיחות עם ורטהיים (נשיא
ועד יהודי אמריקאי, שמת מיד אחר כך) וישיבת הוה"פ המצומצם ברבר חכנית
בילטמור. ועוד חומר מענין משנת 1929 וכמה שנים אחרות.

הכרחי לסדר תיקי לפי סוג החומר: יומניט, מכתבי שלי ואלי,
ישיבת הנהלה, מפלגה, ממשלה, וה"פ ציוני, הסתדרות, חומר היסטורי וסטטיסטי
ועוד. דיברתי עם חייט שיש בדעתי לשכור לשם כך לכמה שבועות איש צעיר בעל
השכלה ונאמן.

לא עניתי עדיין להוסשינס. זה המכתב היחיד שנשאר לפי שעה ללא
חשובה.

- בשעה 4 אה"צ באו אצלי נאוי וזריזי, ראש עיריית ב"ש וסגנו. הבמיוח
סניהם שהם פועלים מחוץ חברות ואחדות. שאלתי מה הם הצרכים והבעיות של
נאר שבע. ענה זריזי: יש העסוקה מלאה, אבל אחוז יוחר מדי גדול מתפרנס
מעבודת בנין בחוץ. יש בב"ש 14000 מפרנסים. כ-4000 מהם פועלי בנין.
התעשיה עסוקים רק 1200 בחוץ זה כבר מפעלי של צור - טכסטיל, לא יציב ביותר.
זריזי יליד פולין בא מעיירה קרובה לפולטיסק. החחנך בפולנסק. עלה ארצה
ב-1937. - שכנו לעניני ב"ש: בחי הספר הדתיים מתרבים, הודות לעליה ממרוקו.
גינם אדוקים, אבל אנשי מטורת ונמשכים לב"ס דתיים. לזרם הדחי נרשמו השנה

38%, אבל אין להם מוריס. בב"ס חיכוניים 800 חלמידים, בהם כידויים. יש 25 סטודנטים מב"ש בירושלים ובחיפה. הזמנתי שניהם להצטרף אלי בצעדה, ועשו זאת ברצון.

- הצעת איחוד עם רוויזיוניסטים ביום 17.10.39. ביום 18.10.39 דיון בהנהלת קה"ק על קניות קרקע. הודעת מ.מ. לנציב נגד גיוס יהודים (18.10.39). 22.10.39 מכתב מויצמן על סיכויי יחידות יהודיות.

כיומני מיום 25.10.39 דברי אלה על בובר: "במשלחת של הליגא השתתפו מפוע"צ של בשיחה זו היחה לי אפתעה אחת, גם נעימה וגם חשובה: הפרופ. בובר. לדעתי את העמדה הדוגמטית של בנוב, את האידיליה הספרותית של רבי בנימין, שאינו יכול להשתחרר מהרושט של מאמרו הוא, לא התפלאתי אלא לנאיביות של קלוורוסקי, שיש לו הלוציניזציה של זקנה. הפתיעה אותי ההבנה הריאליסטית של בובר, צראיחי לפני כאילו בובר חוש, שלא שערתי את קיומו. דווקא הוא לא צלל בערפל של מליצות ומשאלות צדקניות, אלא ביקש לדעת עובדות ולראות את הבעיה המסובכת מבחינה מציאותית.

1.10.63, יום ג'

בחשע ורבע חכיתי לעוזר ויצמן ושמעון פרס - אבל פתאום אשה מבאר שבע מינה אלמן, שלפי דבריה כחבה לי מכתב (עיינתי בפנקסי המכתבים ולא מצאתי כל מכתב ממנה) היא עברה במכון הנגב שלוש שנים וחצי ופתאום פטרו אותה.